

2 Ιανουαρίου 2021

Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ όταν σε θέλω;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Έρχονται στιγμές στον χρόνο της ζωής μας στις οποίες αναζητούμε τον Θεό. Δεν είναι μόνο οι δοκιμασίες της υγείας, ο φόβος του θανάτου των οικείων μας αλλά και του δικού μας, μια αποτυχία, μία ήττα. Είναι και η συνειδητοποίηση ότι ο χρόνος παρέρχεται και ότι η ζωή μας στερείται του νοήματος που θα μας κάνει να την χαιρόμαστε αληθινά. Είναι στιγμές κόπωσης από την εργασία, από την σχέση, από την οικογένεια, από την αδυναμία συνεννόησης με τους ανθρώπους, στιγμές μοναξιάς και περισυλλογής. Συνήθως ο Θεός δεν έρχεται όταν Τον θέλουμε. Δεν λέει “ναι” στα αιτήματά μας άμεσα, αλλά μας αφήνει να περιμένουμε. Μας αφήνει να πιούμε το ποτήρι, μας αφήνει να βρούμε μόνοι μας τις απαντήσεις μας. Και ίσως αυτός ο τρόπος δράσης Του να είναι αληθινά λυτρωτικός. Ο Θεός δεν υπάρχει για τα συμφέροντά μας, για τα “θέλω” μας. Υπάρχει για να Του αφεθούμε με αγάπη και εμπιστοσύνη, ακόμη κι αν ο χρόνος μας κάνει να αισθανόμαστε ότι λειτουργεί πιεστικά, ότι τα ερωτήματα θέλουν απαντήσεις κι εμείς έχουμε στερέψει και από συλλογισμούς και από ελπίδες.

Ο νους μας ψηλώνει όταν στεκόμαστε έναντι του Θεού με την απαίτηση να έρθει όταν Τον θέλουμε. Σκεφτόμαστε βέβαια όπως τα παιδιά έναντι του πατέρα τους. Για να αισθανθούνε ασφάλεια, χρειάζεται η φυσική του παρουσία. Δεν αρκεί να ξέρουν ότι υπάρχει. Η καρδιά τους θέλει την απάντηση από το στόμα του, την αγκαλιά του, ακόμη και το τρυφερό μάλωμα. Όμως η σχέση μας με τον Θεό προϋποθέτει μία πορεία ωρίμασής μας. Δεν βιάζεται να απαντήσει ο Θεός όχι διότι θέλει να μας κάνει να υποφέρουμε, αλλά γιατί ζητά από μας να ταυνύσουμε τις δυνάμεις μας όσο γίνεται. Να δοκιμαστούμε στην υπομονή και την εμπιστοσύνη. Να αναζητήσουμε στον λόγο Του, στο Ευαγγέλιό Του, στην ζωή των Αγίων, στην

καθημερινότητα της εκκλησιαστικής παράδοσης, στην προσευχή είτε στο ταμείον μας είτε στον ναό Του όχι την γαλήνη, αλλά τον σχηματισμό της πεποίθησης ότι δεν απουσιάζει. Μας ακούει. Μας αφήνει στις σκέψεις μας. Όμως σε βάθος χρόνου, σε όποιον πιστεύει, δίνει απαντήσεις!

Κάποτε μας απαντά άμεσα στα αιτήματά μας. Κι αυτό όμως όχι γιατί το δικαιούμαστε, αλλά ως ένα βήμα προς την ωριμότητα. Ως πατέρας παραχωρεί την εκπλήρωση του θελήματος στα παιδιά του, όχι όμως για να θελήσουν περισσότερα, αλλά για να δούνε το πόσο το αίτημά τους πραγματικά άξιζε, αλλά και να εργαστούν ώστε να χτίσουν νέους δρόμους αληθινής προόδου. Η αγάπη του Θεού είναι παιδαγωγική. Είναι δομημένη στα σκαλοπάτια μιας κλίμακας, στα οποία καλούμαστε να ανεβούμε, όχι όμως ίδιοι με πριν, αλλά με καρδιά και σκέψη πιο ώριμη. Η απληστία και η καθήλωση θα κάνουν τον Θεό να δώσει την αίσθηση ότι έφυγε, ότι δεν ακούει. Ο χρόνος της ζωής μας όμως επιφυλάσσει εκπλήξεις.

“Γιατί δεν έρχεσαι ποτέ όταν σε θέλω;” λέει ένα δυνατό σύγχρονο τραγούδι (Αλκίνοος Ιωαννίδης). Ανθρώπινο το παράπονο. Στον χρόνο που μας δίνεται όμως ας κάνουμε ένα βήμα παραπέρα. “Είμαι έτοιμος όταν θα έρθεις, διότι πιστεύω ολόψυχα ότι θα έρθεις”. Βλέπεις την ταπείνωσή μου, τον κόπο, συγχωρείς τις αμαρτίες μου και μου δίνεις την πληρότητα της αγάπης, για να συνεχίσω να αγαπώ τον συνάνθρωπο, τον κόσμο και, αληθινά, τον εαυτό μου!

[themistoklismourtzanos.blogspot.com](https://bit.ly/2X4BMst)

<https://bit.ly/2X4BMst>